Кои ли сж били тия нещастници, на които кървавитѣ глави бѣха тъй небрежно, тъй презрително натъркаляни? Не следъ много научихме, че селяни отъ близкото село Радево се научили погрѣшно, че руситѣ вече идатъ, та излѣзли ди ги посрещнатъ. Кога стигнали до моста надъ тиха Струма, тѣ видѣли нѣкаква войска — кавалерия, облѣчена въ странна не турска носия, съ калпаци на глави. Не излѣзли руси, а черкези. Станало явно недоумѣнието на българитѣ и цѣльта на тѣхното идване. Черкезитѣ ги изловили, откарали ги до близкия турски карауленъ домъ и ги предали. Веднага ги турцитѣ изклали. Отсѣкли имъ главитѣ и ги въ човали занесли въ брѣстовския конакъ.

Ние минахме чаршията, ни живи, ни мъртви. Другъ пжть тука всичко ми правѣше впечатление и възбуждаше силно любопитството ми. Сега равнодушие пълнѣше душата ми. Хората, и българи и турци, ми се виждаха като мъртвци излѣзли отъ гроба, като привидения отъ другъ миръ слетѣли на нашата земя, дето ставаха страшни работи. Задъ нашата кжща рида ми се виждаше нѣкакъ посивѣлъ, погрознѣлъ, настръхналъ като отъ неизказанъ ужасъ. Не, това сякашъ не бѣше нашия ридъ, дето обикновено се катерѣхъ и играехъ съ другарчетата си, а нѣкакъвъ изполинь, сгушилъ глава въ скутоветѣ на Рила, изгърбилъ се и сложилъ рунтава опашка, на която края стигаше чакъ до Струма. Вихъръ задуха откъмъ планината. Гласа му се носѣше по жгли и завои. Зловеща пѣсень ехтѣше . . .